

Titina Nica ȚENE

SCAUNUL HARULUI

Versuri

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Iunie 2009

Titina Nica ȚENE

SCAUNUL HARULUI

Versuri

*Motto: "Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul
Harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să
Fim ajutați la vreme de nevoie." Evrei 4:16*

2009

Scaunul Harului

Se simte primăvara-n aer
copacii deschid ochii-n vânt
și parcă simt cum crește iarba
și ghiocerii din pământ.

O altă primăvară vine
și-mi înfloresc cuvinte-n gură
și cad tristețile din mine
ca florile de pe răsură.

Vino-n pădure să simțim
natura-ncet cum prinde viață
să ne cuprindă primăvara
în nesfârșit-ai dimineață.

Cărarea

Doamne Te caut mereu
Undeva acolo-n cer
Și de n-am să te găsesc
Doamne Sfinte simt că pier.

Căci nimic nu are rost
În astă lume muritoare
Dacă nu putem umbla
Pe îngusta Ta cărare.

Ne desprindem tot mai greu
De plăcerile deșarte
Și ne temem tot mai mult
De pretinsa noastră moarte.

Vis

Miroase a iarbă crudă și a floare
Copacii rîd cu răsăriri de muguri,
Noi în livadă suntem iarăși singuri
Și ne-mpletim un vis din razele de soare.

Toate par mai clare în răcoare,
Cerul se apleacă peste noi,
Culegem flori din verdele zăvoi
Și legăm cu raze buchete de cicoare.

Așa-i viața...

M-am întors la mine-n sat
și-am găsit casa-ntr-o rînă,
nimeni nu mai stă în ea
decînd s-a dus maica bună.

Râul Beica clipocește,
via s-a-necat în ruguri
deși nimeni n-o muncește
tot mai dă vreo doi-trei struguri.

Părul, nucul și gutuiul
sînt deja cam ofiliți,
nu e nimeni prin ogradă
să simtă că sînt iubiți.

Lângă prispă-n grădiniță,
Prea plăpîndă, o zambilă
a-nflorit și anu-acesta,
îmi vine să-i plîng de milă.

De-atîta singurătate
a secat apa-n fântîna,
cumpăna a-nțepenit
și se sprijină de lună.

Parcă văd pe-a mea măicuță
stând la masa cea rotundă
și tăind cu o ață albă
mămăliga aburindă

Și pe noi, cei opt copii,
râzând din orice nimicuri
eram tineri și frumoși
cum puteai să nu te bucuri?

S-a dus mama, s-a dus tata,
sus în deal la cimitir,
le-am aprins o lumânare,
le-am sădit un trandafir

Și, apoi, ne-om duce noi
c- așa-i viața, trecătoare,
vor venii copiii noștri
să ne aprindă o lumânare.

Multe aș putea să fac
acuma am chiar și banii
dar toate ar fi în zadar
nu putem întoarce anii.

Deși, așa cum se spune,
niciodată nu-i târziu,
am să construiesc o casă
și-am să alung acest pustiu.

Părinții

Dacă mi-ar trăi părinții
Să le spun pe unde am fost
Aș fi mult mai fericită
Viața mea ar avea rost.

Dar părinții mi s-au dus
Până dincolo de stele
Am rămas aici cu plânsul
Și cu dorurile mele.

Intrebare

A cîta primăvară-i asta?
Au înflorit din nou castanii
iute și pe nesimțite
trecură peste mine, anii.

Izvoare reci și-nvolburate
brăzdară fața mea curată
luînd cu ele tinerețea
ce nu se-ntoarce niciodată.

Drumul vieții ce am parcurs
e mult mai lung ca cel din față
și nici nu pot ca să-nțeleg
că sînt la margine de viață.

Mă străduiesc din răputeri
ca să gîndesc mai pozitiv
dar cum pot, Doamne, să fac asta
îmbătrânind definitiv?

Nădejdea învierii

E liniște-n parcul central,
natura, în juru-mi, renaște,
Christos Înviat, e cu noi,
iar astăzi e ziua de Paște.

Cerul e albastru și clar
soarele străluce ca-n zilele verii
în suflet pătrunde, încet,
nădejdea învierii.

De Paște

De Paște soarele e altfel,
are o altfel de lumină,
mama cu tata parcă-s tineri
și parcă nu mai sânt bătrână.

Mă văd copil pe Dealul Mare
dintr-un sătuc îndepărtat,
purtând rochiță înflorată,
din sat de parcă n-am plecat.

Mă joc cu frații mei pe Beica,
râul ce curge-nvolburat,
ne salutăm cu voie bună
zicând „ Hristos a Inviat”!

Ce fericită eram, Doamne,
și ce departe sânt acum!
Am mers așa de mult prin viață
ajuns-am capătul de drum?

Privesc la pomul înflorit
pe care cântă o păsărică
nepoata vine lângă mine
“Hristos a Inviat”, Bunică!

Doamne, ajută-mă...

Doamne, ajută-mă să pot
să dau timpul înapoi
să fiu iar copilul mamei
fără griji, fără nevoi.

Părinții, fă-i Doamne, tineri,
eu, la lumina din stele,
să mă joc, ca altădată,
cu copiii pietricele.

În livada picurată
cu argint din raza lunii
prea plăcut înfiorată
să scutur de roade prunii.

Când în ceața dimineții
soarele varsă scînteii,
eu, cu drag să alerg descuță,
către brațele mamei....

Dar, căruța răsturnată
lîngă plugul ruginit,
mi-amintește, încă odată,
că prea tîrziu am venit.

Bătătura e pustie,
casa-nclinată-ntr-o parte
prin unghere țes păianjeni
urlă vîntul în geamuri sparte.

Buruienile-n grădină,
mă întrebă, din ochi verzi:
“ce se întîmplă, Titină
ai venit să ne mai vezi?”

Noi o ducem foarte bine
nimenea nu ne mai sapă
nu ne trebuie nimica
poate cîteodată apă.”

Mă plimb singură prin sat,
soarele bate pieziș,
simt cum mă cuprinde toamna
și-mi șterg lacrima, furiș.

Prin fapte...

Doamne, Te caut mereu,
în fiecare ceas, din zi, te chem,
nu cu o cerință oarecare
nici chiar atuncea când mă tem.

Îmi place viața pe Pământ,
deși Pământu-i plin de rele,
dar fiind sub ocrotirea Ta
cu ușurință trec prin ele.

Și dacă după viața aceasta
se poate veșnic să trăim,
atunci să facem fapte bune.
Prin ele să ne mântuim!

Ce m-aș face Doamne fără Tine?

Cînd copacii negri dezgoliți de frunze
se apleacă-n vîntul iernii care vine,
deseori eu stau și mă întreb
ce ma-ș face, Doamne, fără Tine?

Ce m-aș face, Doamne, fără Tine
în această iarnă-n care plouă?
M-ar cuprinde-o deznădejde mare
ce mi-ar rupe sufletul în două.

Vremelnicie

Ce scurtă-i, Doamne, viața pe pământ!
iar dincolo vom sta o veșnicie
nu are rost să plângem, să fim triști,
viața aceasta-i doar vremelnicie

Strângem averi și ne necăjim
și nu privim la soare pe colnic
uitând mereu că viața-i trecătoare
iar în pământ cu noi nu luăm nimic.

Ne ocupăm cu lucruri efemere
și nu privim mai des la stele și la flori,
n-ai înțeles nimic din viața aceasta
și te trezești că trebuie să mori.

Iar

Stau la geam cu capu-n mână
când pisoiful toarce timpul
ca pe un fuior de lână.
Iar se schimbă anotimpul.

Plouă încet cu picuri mici
peste câmpuri, peste floare,
vântul taie ca un brici.
Toamna aceasta iar mă doare.

Amintiri mă-ncearcă iar
peste tot sunt frunze ude
totu-mi pare în zadar
aș pleca dar nu știu unde.

Sfânta primăvară

Să vină primăvara cu sclipiri de soare
Cerul să-și arunce albastru-n viorea
Vălurească grâul precum o mare
Ghioceii aibă străluciri de nea

Să danseze, vesel, frunzele în vânt,
Păsările cânte triluri săltărețe
Să miroase a proaspăt reavănul pământ
Eu cu bucurie să le dau binețe.

Doamne, că pe lume nu-i nimic mai sfânt
Ca o primăvară, când învie toate,
Parcă-s ale mele, cele care sânt,
Să le strâng în brațe, aș vrea, dacă se poate.

Pe aproape e Crăciunul

Parcă-i primăvară, Doamne,
iar pe-aproape e Crăciunul,
caut anii tinereții
și nu mai găsesc niciunul.

Umedă îmi e privirea,
mângâi creanga de copac
mi-o imaginez în floare
înghit lacrima și tac.

Și e, totuși, iarnă, Doamne,
într-un decembrie rebel
ce nu vrea să intre-n schema
iernii acesteia, de fel.

Câte ierni și câte toamne
au trecut, nici nu mai știu,
doar atâta simt eu, Doamne,
că mi s-a făcut târziu.

Un strop de veșnicie

Sînt tristă, Doamne, îmi vine să plîng,
acum , când peste tot, e atîta soare,
ghioceii au înflorit din nou în crîng
livezile ne dau prinos de floare.

Timpul trece, merge spre pustiu,
anii ce au trecut vreau să dispară
să mă joc cu pietrele din râu
redevinind copil a doua oară.

Ne temem, Doamne, de necunoscut,
căci nici nu știm cine o să învie
de aceea cred că trebuia să dai
și pe pămînt un strop de veșnicie.

Stare

Ce dimineată, Doamne, și ce zori!
Privirile cu toamnă se-nconjoară
și simt tristețe adîncă, deseori,
cînd florile se pregătesc să moară.

Și trece timpul, se subțiază ața,
doar Someșul rămîne veșnic viu,
se scurge, încet, pe nesimțite viața
și simt acum că mi-e, deja, tîrziu.

Rugăciune

Doamne, Te iubesc nespus,
și aș fi tare întristată
acum, pentru timpul dus,
dacă n-am fi laolaltă.

Mi-a trecut al vieții rost
copiii, mari, au crescut,
fă-mă, Doamne, cum am fost,
ca s-o iau de la-nceput.

Privește, Doamne, la noi
cei cu amar de ani în spate
și dă timpul înapoi
depărtându-ne de moarte !

Casa Ta

Atât de rar vin către Tine, Doamne,
la Casa Ta, de aici, de pe pământ,
îmi place să privesc mai mult copacii
și legănarea crengilor în vânt.

Și acolo, în ciripit de păsări,
spre consolare îmi spun eu,
că între florile pădurii
găsesc ușor pe Dumnezeu.

Mai trec, așa, din când în când,
să mai aprind o lumânare
dar simt că aceasta, pentru suflet,
este o slabă consolare.

Să mergem, deci, spre Casa Ta,
să ascultăm Evanghelia Sfântă,
numai așa v-om liniști
sufletul ce-ntruna se frământă...

Răzvrătire

Eva la-nceputul lumii
mâncând mărul interzis
ne-a dăruit nouă moartea
fără pic de compromis.

Eu nu vreau să mor și gata
un izvor de-ar exista
să beau din el nemurirea
nici un pic n-aș ezita.

Viața aceasta e frumoasă,
primăvara e un vis,
cei patru nepoți ai mei
sînt un fel de paradis.

Și apoi unde să te duci
Tam- nisam spre alte sfere ?
Eu mă rog de Tine, Doamne,
numai Tu îmi dai putere.

Căci izvorul nemuririi
e,Doamne ,numai la Tine
și cu toți vom bea din el
pe pământ de-om face bine.

Căutare

Iți caut pașii pretutindeni
pe străzile pe care am umblat
și ce n-aș da ca să fim iarăși tineri
din trei mutări, la șah, să mă dai mat.

Ne supăram, atunci, așa deodată,
de parcă eram într-un crunt război,
ne luând în seamă tinerețea
ce clocotea în inimi l-amândoi.

Ba ne mai supăram pe câte o ploaie
care venea, așa, pe nesimțite,
stricându-ne un plan de a ajunge
să căutăm răcoarea unui munte.

Ce-n urmă-s toate și ce ne însemnate
îmi par acum când anii au trecut
și ce n-aș da să mai fim iarăși tineri,
viața să o luăm de la-nceput!

Luminarea

Astăzi am uitat de Tine Doamne,
M-am luat cu cele pămîntești
Deși știu că peste tot sînt rele
În locurile-n care Tu nu ești.

Chiar și necuratul cîteodată
Face bine ca să dea dovadă
Că e bun și noi îi dăm crezare
Deși știm că vrea ca să ne piardă.

Și atît mă rog de Tine Doamne
Să mă ajuți ca să-Ți găsesc cărarea
Căci pe aici pe unde rătăcesc
Nicidecum nu aflu Luminarea.

Cu fiecare zi murim câte puțin...

Cu fiecare zi murim câte puțin
dar noi de asta nu avem habar,
ne străduim din ce în ce mai mult
să strângem de-ale gurii în hambar.

Nu mai privim un răsărit de soare
și nici o frunză legănată-n vînt
uitînd că-n viața aceasta trecătoare
sântem doar o umbră pe pămînt.

Și trece timpul, așa, pe nesimțite
cum trece ploaia-n zilele de vară
și ne trezim, deodată, Doamne,
că viața noastră ni se face seară.

A venit toamna

A venit toamna încă o dată,
am mai îmbătrânit puțin
sunt un șurub ce-a ruginit în poartă
țiși scârțâie-n prelung suspin.

Aleargă frunze pe asfalt
și se lipesc de el, prea ude,
când curge ploaia din înalt
fiorul toamnei mă pătrunde.

De mă cuprind melancolii
nădejdea mi-e, Doamne, la Tine,
Ești rațiunea mea de-a fi
că-n rest toate-s deșărtăciune.

Am plecat în lume

Miroase a fum și lămpile-s aprinse,
fumul se îndoaie pe coșuri în afară,
copacii par în floare cu crengile lor ninse
și mă cuprinde iar un dor de primăvară.

Mă cuprinde un dor de satul de departe,
gândurile, stol, aleargă spre cei dragi,
că am plecat în lume, ca să învăț carte,
lăsând copilăria lângă păduri de fagi.

Să vină primăvara...

Era o seară calmă cu lună plină,
zăpada topea tăcerea-n noi, ușor,
un alt anotimp venea ca o lumină
și parcă flori de crin pluteau în zbor.

Să vină primăvara cu străluciri de soare
să alungăm cu ele tristețile din noi
că iarna a fost lungă, zăpada a fost mare
și am rămas la suflet, precum copacii, goi...

Intoarcere

M-am întors definitiv
acasă, la mine-n sat
câmpul și pădurile
tot întruna m-au chemat.

Am venit dar anii care,
mulți și în zbor au trecut
fac să nu-ntâlnesc pe drum
astăzi, niciun cunoscut.

Doar din când în când o babă
se mai uită lung la mine
și mă-ntreabă cu uimire:
„ce e Titină cu tine?”

Un bătrân, de peste gard;
“tu ești fata lui Costică?
Nu-mi mai aduc bine aminte,
ești cea mare ori cea mică?”

În salcâm, pe lângă casă,
avea cuibul chiar o barză
acum a rămas pustiu
zdrențuit precum o varză.

Grivei nu mai e nici el
s-a făcut demult ulcea
alt câine când văd pe drum
îmi tresare inima.

Gardul, aplecat și strâmb,
cu scânduri căzute-n iarbă
parcă mă-ndeamnă, tăcut,
ca să mă apuc de treabă.

Nucul mare și fălos,
aplecat peste ulucă
nici el nu mă recunoaște
și-mi aruncă-n cap cu o nucă.

În cimitir, la părinți,
le-am spus și lor ce mă doare
și, așa, ca un răspuns,
teiul sfânt m-a nins cu floare

Luna, barcă sus pe cer,
privește pieziși la mine:
“nu te frământa atâta
ce-i trecut, trecut rămâne!”

Tristă stau pe prispa casei,
nu știu încotro s-apuc,
satul nu mă recunoaște,
la oraș nu mă mai duc!

Toarcem amintirea

Merg încet cu sufletul pustiu,
singură printre atîta lume,
timpul a trecut cînd nici nu știu,
oamenii din juru-mi nu au nume.

Joacă, iar, căldura verii-n aer
fructele și le-a-negrit, iar, socul,
clopotele bat, prelung, a vaier,
și eu nicidecum nu-mi găsesc locul.

Am să mă întorc în sat curînd
unde mă așteaptă maica bună
la lumina stelei, licărind,
toarcem amintirea, ca pe lână...

Spre nu știu unde...

Cerne ploaie deasă peste parc,
frunzele , de toamnă, cad răpuse,
nu pot cu gândul să mă împac
că zilele verii sunt duse.

Mi-a mai albit la tâmpile părul,
fiorul toamnei mă pătrunde,
mă copleșește iarăși dorul
ca să mă duc spre nu știu unde...

Prea târziu ?

Mai plouă, demult n-a plouat
și iar mi-e dor de casă și de vii
când mă duceam cu tata la arat
mă înfrățeam cu orele târzii.

Am avut un vis să plec departe
să mă rup de oamenii din sat
dar toate sunt atâta de deșarte
că iar mi-e dor să merg la semănat.

Mi-e dor să alerg desculță prin câmpii,
păsările –n codru să le ascult,
să mă mai joc cu ai satului copii
așa cum mă jucam demult, demult...

Întoarsă-n sat nu m-am regăsit,
tata plecase undeva tăcut,
foșnetul pădurii a amuțit
mama tot mai mică s-a făcut.

M-am căutat copil printre copii
și nici unul nu aveam să fiu,
toamna cernea galben peste vii
întoarcerea venise prea târziu?

Lelea Floare

Cîntă-ntr-una lelea Floare
cîntă-ntr-una, fără glas,
în cor la biserică:
doar atît i-a mai rămas!

Bătrânețile sunt grele,
copiii au uitat de ea,
numai un nepot de soră
o mai căuta, cândva.

Singură-n căsuța-i veche
șade lângă o lumânare
ce pâlpaie tot mai slab
ca și viața-n lelea Floare.

Copil de corcodușe

E iarnă, Doamne, și e frig
Un vânt tăios mă biciuie pe față,
Nu pot să cred și nici să înțeleg
Că acum sunt la margine de viață.

Nepoata mă tot trage înapoi
Cu chipu-i blând și fin ca de păpușe
Și lângă ea îmi pare foarte rău
Că nu mai sunt copil de corcodușe.

Să prind iar fluturii pe deal
Și mama să mă strige îmbufnată,
Să ascult acelaș cântec din caval
Redevenind copilul de altădată.

A plecat măicuța...

A plecat măicuța casa e pustie
poarta e legată cu un lanț de fier
în grădină-s singuri butucii de vie
cumpăna fîntîinii scîrțîie de ger.

Nu-i mai umblă pașii prin ogradă
nu mai strînge neaua cu lopata
nu mai iese-n prag ca să ne vadă
pe pridvor s-a stins, demult, mușcata..

Trist, Grivei, rămas lângă căsuță,
c-a murit stăpîna lui cea bună,
nu mai umblă noaptea pe uliță
latră, lung, sfișietor, la Lună.

Și cum stau, așa, privind grădina
și ograda care-i proaspăt ninsă
mama iese-n prag, face cu mîna
și-n pridvor mușcata e aprinsă.

Amurg de întoarcere

M-am întors în satul meu natal
ceața se rostogolea peste el ca un val,
cumpăna fântânii avea plânsul de miel,
lumina, din crucea zilei, raze de oțel.

Am coborât pe un drum prăfuit de amintiri,
gleznele-mi căutau trecutele iubiri,
în satul meu străjuț de dealuri
crucele se-nmulțiseră pe maluri...

Nu am găsit nimic din ce a fost,
timpul o luase din loc fără rost,
florile se ofiliseră pe masă,
parcă nu eram acasă...

În satul meu m-am regăsit,
sufletu-mi era pe drum de întoarcere,
răstignit.

Inveșnicire

Trebuie să mă-ntorc în satul meu
cum se-ntorc păsările călătoare,
m-așteaptă acolo Dumnezeu
speranță pe o aripă de zare.

Am hălăduit destul printre străini
purtând crucea satului cu greu,
mă-ntorc din nou la rădăcini
pentru-nveșnicirea sufletului meu

Singurătate

M-am așezat pe aceeași bancă
pe care noi ne-am cunoscut
și se făcea că sîntem tineri
și amintirea m-a durut.

Că eu eram o Cosânzeană
iar tu erai un Făt- Frumos
și teiul înflorise iarăși
iar florile-i cădeau pe jos.

Am stat așa în amorțire
cînd m-am trezit plecase vara
plîngînd am mers încet spre casă
și-n suflet se lăsase seara.

Bucuria lucrurilor simple

Să te bucuri că nu a plouat
și a fost o zi mai luminoasă
că cocosul în ogradă a cântat
amintind întoarcerea acasă.

Să te bucuri că ai cules un măr
Rumenit cu miezul plin de soare
și copilul mic,abia mergînd,
ți-a întins,cu mâna lui,o floare.

Să te bucuri că a înflorit cireșul
lângă o tufă mov de liliac
că în lanul aurit de soare
stau aprinse lămpile de mac,

Că pădurea-n toamnă a ruginit
poleind cărările cu lună
cineva ți-a spus,abia șoptit,
seara la culcare,noapte bună!

Fericirea nu e peste mări
nici de sus să n-o aștepți mereu,
ea e aici, în lucrurile simple,
care zilnic sunt în jurul tău.

Suflet rătăcit

M-am întors acasă pe un drum de țară
și-am stat de vorbă cu pădurea
mi-a spus cum cucul cântă în fiecare vară
de când eu am plecat aiurea.

Am croit cărare prin boabe de rouă
și m-au copleșit aducerile-aminte,
razele de soare au spart pădurea în două
și mi-am spus atunci: totu-i ca-nainte!

Am trecut tăcută pe sub merii-n floare
ce mi-au nins cărarea semn de bun venit,
ziua-ntreagă, parcă, era o-ntrebare:
ai venit acasă suflet rătăcit?

Sfârșit